

Valg komme ind her, saaledes som vi nu ere komne, og som det navnlig er fket efter det sidste Valg i Mar. Lad os saa ikke strides længere om, hvor Folket er, men allermindst skal jeg tvivles med det ærede Medlem om, hvor de rigtige Nodder ere; det er noget, der ligger langt fra min Op-gave. Derimod vil jeg protestere imod det ærede Medlems Udtalelse om, at Stemningen mere og mere — det er jo noget, som vi tit høre fra den Side — skulde vende sig mod dem. Vi høre det bestandig, men vi høre aldrig et eneste Argument derfor, aldrig et eneste Bevis derfor. Hvor ligger Proven vel andet Steds end ved Valgene, men hvilken Stemning har det ærede Medlem mærket overfor den Politik, der bliver ført fra hans og hans Venners Side? Jeg tror ikke, han har set nogen, og hvis man vil se hen til det store Apparat til Stemningens Bearbejdelse, som er sat i Værk af dem, Selvbefatningen, denne uhorste Tro-løshedens Fanatisme, som de have rejst for at snigløbe de lovlige Myndigheder heri Landet, lad os saa spørge, hvor ligger den, hvor er Selvbefatningen bleven af? Jeg tror, at den er endt saa ynkeligt, som den fortjente. Men derimod tror jeg, der ingen Grund er til at strides med Nogen om, at Formaalet med det hele er Landets Selvstændighed. Det ærede Medlem siger, at han tror, at han kan hævede Landets Selvstændighed ved Krigsruininger; vi tro, at man derved kun sætter den paa Spil. Jeg tror, at Landets Selvstændighed kun kan hævedes paa een Maade, nemlig ved, at vi ere gennemtrængte af Fjællens af vor Kinghed og Usmagt og indrette vor Politik derefter; vi have ikke noget andet Middel, vi have ikke nogen anden Vej, ad hvilken vi kunne hævede vort Lands Selvstændighed.

N. Andersen (Odense Amts 2den Valgkreds): Jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem har den Underretning, at jeg skulde have sagt noget Steds, eller at nogen Højremand skulde have sagt noget Steds, at Folketinget intet gør for vort Forsvar. Nej, vi have tvært imod sagt, at de Millioner, man med Folketingets Samtykke har givet ud til Forsvaret, ere givne ud med Udset til liden Nytte, naar man ikke vil gøre det sidste Skridt og sørge for faste Støttepunkter for Hæren. Det er det, jeg har sagt, men ikke, at Folketinget intet havde gjort for Forsvaret. Det ærede Medlem vil ogsaa minde, at jeg ved tidligere Vejlighed har sagt, at det, vi kostede paa Forsvarsvæsenet, var rigeligt nok, naar det ikke var Meningen at anvende det i Kamp mod andre Fjender; ja, det er altså meget,

naar det kun er Meningen, at det skal anvendes til Opretholdelsen af den indre Ro. Det ærede Medlem er albeles uberettiget til at forekaste mig, at jeg eller nogen Højremand har sagt noget saadant som han paa-stod; det, vi have bebrejdet Venstre, baade naar vi have staaet sammen som her og andre Steder, hvor vi ikke have staaet sammen, er, at de nægtede at bidrage til, at Hæren fik et fast Støttepunkt at holde sig til i paakommende Tilfælde. Men hvad mener det ærede Medlem med det, at de ville Fred for enhver Pris? Er det Meningen, at dersom Fjenden kommer herind i Landet og stiller sine Betingelser, at de unge Menne-sker skulde møde paa Session o. s. v., vi saa skulde tilfredsstille de Fordringer, som stilles til os baade i den ene og den anden Retning, og sige: Vær saa artig, tag, hvad I ville, baade af Folk og Guds, thi vi ville have Fred for enhver Pris. Den, der vil have Fred paa de Vilkaar, kan naturligvis altid saa Fred; naar man tager de Prygl, der bydes en, kan man altid saa Fred, det er en gammel Væresætning. Nu staa det ærede Medlem lige overfor den ærede Krigsminister og siger, at han ikke præten-derer at forstaa sig paa Fæstningen, men naar det ærede Medlem siger det, saa har han heller ingen Ret til at tale om Fæstningen, saaledes som han gør, thi naar han ikke forstaa sig derpaa, kan han ingen Vis-hed have om, hvilken Betydning Fæstningen kan have. Det ærede Medlem henholdt sig til nogle Udtalelser, som ere brugte af den ærede Krigsminister, skriftlig eller mundtlig, jeg ved ikke hvilket, nemlig at der kun kunde være Tale om en kortvarig Artillerikamp. Men der er Tale om noget, der gaar forud for denne Artillerikamp, og det er, at det koster stor Ulejlighed at føre en Belejrings-park over til en Ø, det kræver store An-strængelser, og dem behøver ingen Fjende at gøre sig, naar al Ting ligger aabent for ham, thi saa vil han kunne marchere hertil med nogle saa Folk; et lille Antal Infanterister vil da være tilstrækkeligt til at tage det hele. Det er det, vi ville værge os imod; vi ville ikke kunne tages ved en Over-rumpling og fuldstændig kunne prisgives en fremmed Magt, hvis Vilje vi kunde have modstaaet, i Fald vi i Tide havde været belavede derpaa. Vi kende jo ogsaa Eksempler i saa Henseende fra Historien. Hvad var det ikke for en ynkelig Tilbragelse, der skete i 1807, at Engländerne kunde komme og gøre, hvad de gjorde, fordi vi ikke vare forberedte? Hadde vi været forberedte paa at forsvare Landets Hovedstad, kunde de ikke have udført med den Styrke, der stod